

JEROLIMO

Nu Robbeknol al properkens, sacht manneken, geeft ou te vreen,
En danckt ons Heere God voor sayne goeyen gracy,
Ghy zijt hier ter keure wel gheroockt te deser spacy,
Want ic kick sal ou triumphantelijck versien met al wat ou gebrect.
Een dingen jammert may, dat is dagge soo bot Hollants spreect. 175
O de Brabantsche taal die is heeroyck, modest en vol perfecy,
Soo vriendelayck, so galjart, so minjert, en so vol correccy
Dament niet gheseggen enkan. Ick wouw om duysent pont

Daggese so wel alse kick of als men Peterken verstont.
Ick sweert ou par Die, ghy souwt ou Hollants versaken: 180
Want die ons verstoot, die verstaat alle spraken.
Was ou moeyer noch maaght, ick liet ou een Brabander maken.

Onse taal is een Robsodi, non pareylle sonder weergae;
Sen heeft geen komparacy by de suyverheyte van Hollant op veer nae.

Naar: G.A. Bredero, *Moortje en Spaanschen Brabander*, editie E.K. Grootes, Athenaeum – Polak & Van Gennep, Amsterdam, 1999.

Jerolimo

Nu Robbeknol, kalm aôn, stil maôr, kereltje, wiês nu maôr rustig,
En dank Onze-Lieven-Heer veur zaain milde genaôde.
Ge zaait hier precies goe terechtgoêmen op deze plek,
Want 'k zal oe raaikelaik geven alles wat oe maêr ontbriêkt.
Iên ding spaait me, en da's dagge zoê bot Ollands spriêkt
O, de Braôbantse taôl, jaô die is groêts, staôtig, en vol perfectie,
Zo vriendelaaik, zo liêvendig, zo zoet en zo vol zuiverhaaid
Da men 't nie met woêrden kan uitdrukken. 'k Zou d'r duizend pond veur
oêver hebben
Als gij ze net zo goed als ik of als 'n Brabants kind kon spriêken.
'k Zweer oe baai God, ge moet 't Oud-Ollands vergiêten.
Want wie ons verstaôt, die verstaôt alle taôlen.
Was oe moeder nog maôgd, dan liet 'k oe als 'n Braôbander geboêren
worden.
Onze taôl is 'n mengelmoes, zonder vergelaik of evenbeeld,
Ze kan in zuiverhaaid in de verste verte nie vergeliêken worden met 't
Ollands.

Naar: *Tekst in Context 13*, G.A. Bredero *Spaanse Brabander*, samengesteld door Jeroen Jansen, Saar Postma en Marijke Vos, Amsterdam University Press, 2017.